

Literar inq

CERCUL SCRITORILOR INGINERI DIN AGIR

Supliment literar al revistei **UNIVERS INGINERESC** - Publicație trimestrială, Anul 8, Nr. 28 – 2020

„Universul este ciclic, omul, la fel; doar Dumnezeu ne vrea exponențiali”.

Nicolae VASILE

Nicolae VASILE

Haina îl face pe om și în fața... cerșetorilor

Este cunoscut că intelectualii au fost adesea purtătorii mesajelor de stânga. Arta, filozofia, religia etc. au propovăduit mereu necesitatea evitării rupturilor sociale, mulți interpretând voința divină ca pe un factor nivelator, unificator. Unii îl consideră ca purtător de mesaj, în acest sens, chiar pe Iisus Cristos.

Evident că eforturile care trebuie făcute sunt, în special, din direcția celor avuți, pentru a mai lăsa de la ei, pe orice cale, spre cei năpăstuiți de soartă, susținute prin acțiuni de binefacere organizate sau spontane. În cazul celor spontane, nu totdeauna intențiile binefăcătoare sunt interpretate corect de cei care ar trebui să beneficieze de ele.

Personal, am renunțat la ideea unei ținute elevate în mediile unde nu este absolut necesar, de exemplu la lucrările casnice uzuale, la plimbatul câinelui etc. De când primisem de la Academie un costum foarte elegant, cu fel de fel de ornamente realizate cu fir aurit, pe care soția l-a desemnat imediat ca fiind foarte bun pentru înmormântare, nu mai aveam nicio grijă vestimentară legată de viitor. În vecinătatea locuinței mele s-a creat chiar un folclor cum că ar fi vorba de doi frați gemeni: unul pe care îl ia în fiecare dimineață o mașină elegantă cu un șofer pe măsură și îl mai aduce spre seară și altul care face toate treburile casei, care arată ca un argat de pe vremuri. În realitate, în ambele ipostaze, eram tot eu.

Într-una din situațiile curente, când mă întorceam de la piață, în ținuta corespunzătoare, într-o zi mizerabilă de noiembrie târziu, pe o burniță agasantă, agravată de un vânt pătrunzător, trecând pe lângă un cerșetor care deja făcea parte din peisaj, atât de des fiind văzut acolo, compătımind situația acestuia, l-am întrebat dacă nu dorește să îi dau niște haine destul de bune, de calitate, pe care nu le purtasem decât de câteva ori și nu prevedeam a le mai folosi vreodată. Răspunsul cerșetorului a fost ferm: „dacă arată ca cele de pe dumneata, nu mă interesează”.

Într-o altă situație, dar cu aceeași semnificație, mă aflam într-un autobuz public din București, unde un cerșetor îi agasa pe toți cu insistențele sale, făcând uz de toate metodele cunoscute. De când văzusem un film despre cerșetorie, cu un rol negativ excelent interpretat de Gheorghe Dinică, mi-am propus să nu mai cedez ușor la asemenea presiuni psihice, așa că l-am tratat cu indiferență pe individ. Probabil, și ceilalți călători văzuseră filmul, așa că au făcut la fel.

Exasperat, după ce a insistat cale de două stații, cerșetorul a coborât. Nu avusese niciun succes. Pe scara autobuzului, cu multă ură în privire și în glas, a urlat: „Fir-ați ai dracu' de proști!... Dacă era ceva de capu' vostru, nu mergeați cu autobuzu'!”

În climatul social în care trăim, poate avea și el dreptate. Sunt convins că de filozofia *mobilității urbane durabile* nu auzise și nici nu-l interesa! Asta nu era numai vina lui.

George CORBU

(continuare din Nr. 27)

Iată, în aceeași tonalitate o strofă desprinsă din poemul Zimbrul carpatin:
Zimbrul poate să-și scuture coama
Să calce-n picioare plebea păgână
Iubirea de țară își mătură vama
Rămână doar cei ce gândesc în română.

Minciuna, Doina lui Ion, (In memoriile Doina și Ion Aldea Teodorovici), Pământul (Dilema berzelor), Rădăcini, Eroi, Răstignirea voluntară, Nimfe, Tara lui Haos ș.a. sunt titluri de poeme reflectând această generoasă temă cu versuri menite a declanșa un proces de primenire a sufletului. Este cazul să o spunem răspicat: pentru un militar cum a fost și a rămas Eduard Dorin Ene, iubirea de țară reprezintă porunca supremă pe care el a reușit s-o transfigureze poetic.

Nici tema dragostei nu este absentă din volum, femeia muză, desemnând o secțiune a acestuia, prilejuindu-i autorului efuziuni lirice ca în acest final din Amintiri:
Mă bucur iar de starea mea de bine
Poverile-au plecat în goana unor cai
Am răs și-am plâns alături de tine
Făcându-mi rai din dragostea ce-mi dai.

În totul, noul volum îl prezintă pe poet într-o continuă introspecție, dictându-și norme de comportament, acomodându-se realității înconjurătoare, (Mahalale) în care „toate-s trecute ca apa în valuri” (și iubirile de ce ar face excepție?) și în care poetul face ceea ce știe mai bine:

DEPLINA AFIRMARE A UNUI POET:

Eduard Dorin ENE

Din turnul înalt al minților mele
Deschid o fereastră în nori
Pun gânduri drept plasă la stele (vers înalt!...n.m.)
Ca praful din ele să-l strâng doar în zori.

(Luna)

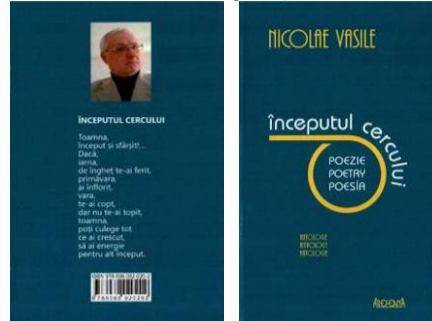
Sunt câteva poeme care, cu foarte mici intervenții, vizând mai ales comprimarea acestora, devin antologabile: Paparude, Salvarea mortii, Nisip, Respir, Timpul vândut, Dialogul inimii mele, Fluturi, Caravana de vise, poate și altele.

Opriți aici opiniile de cititor pe marginea celei de a doua cărți de versuri a unui poet autentic, cum ni se relevă Eduard Dorin Ene, volum servit de o prefață pertinentă, comprehensivă, care nu ocolește rezervele, minime de altfel, dar care insistă asupra reușitelor, dând poetului ce este al poetului.

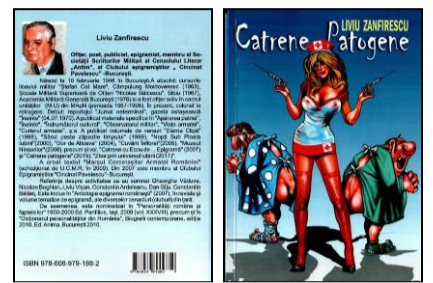
În ce ne privește, remarcăm, în încheiere, ceea ce era vizibil încă de la primul volum, „Pădurea se-nchină”, prezența unor ritmuri și sunori cunoscute din lectura marilor poeți, precum și tenta umoristică a unora dintre poezii.

„Când lumea-i plină de umor” (Independent), deși rămâne fundamental „ursuză” (Dansul plăcerii), poetul, marcat de seismul timpului, rămâne „însăimântat de cruda veșnicie de apoi” (Timpul frânt). Pe lângă atâtea metafore plasticizante (potrivit caracterizării lui Blaga) care ornează majoritatea poemelor, iată încă una de o originalitate frapantă, comună atât acestei lumi cât și celeilalte, de apoi.

Apariții recente ale membrilor cercului:

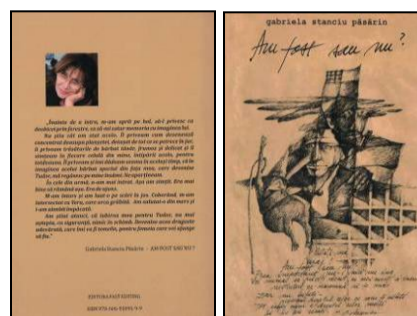

Nicolae VASILE
ÎNCEPUTUL CERCULUI
- antologie trilingvă de autor -
Editura AREFEANA

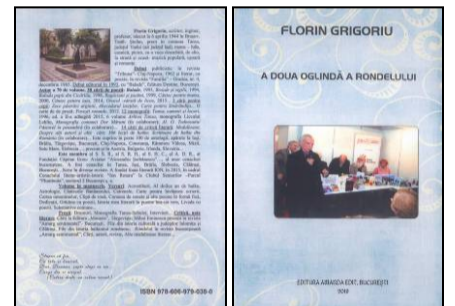

Liviu ZANFIRESCU
CATRENE PATOGENE
- Epigrame și poezii umoristice -
Editura AMANDA EDIT

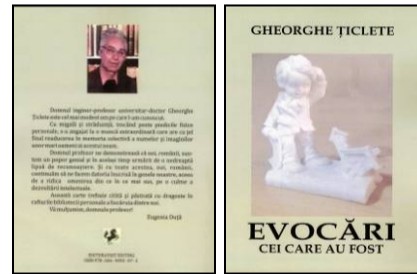
De-o vreme în învățământ
INVENTICA ne dă avânt,
Dar mi-aș dori și bucuria
Reinventând ... copilăria!

Gabriela STANCIU PĂȘĂRIN
Am fost sau nu?
Editura Fast Editing

Florin GRIGORIU
A DOUA OGLINDĂ A RONDELULUI
Editura AMANDA EDIT

Gheorghe ȚICLETE
EVOCĂRI
Editura Fast Editing

Mihaela-Mariana CAZIMIROVICI
Viitorul cerut de inima dublă
Editura AMANDA EDIT

Marius Daniel MIȘU

EMINESCU

Ce minunat s-a întâmplat
Ca orizonturi condense
Să se adune condensat
În înălțimi profunde.

Mai mult de cât puteau a fi
În zărilor albastre,
Și-n efemerul veșnic gri
Al creierelor noastre.

Și condensările să dea
Gândirea cea mai mare,
În depărtare părănd stea,
De-aproape fiind soare.

Poetul nostru absolut,
Rob efemer al firii
Înnobilează stările de lut
Cu aurul gândirii!

A fost un om, un om mereu
Cu suferințe crunte
Iisus orfan de Dumnezeu,
Esență-n amănunte.

Căci a gândit în mod deplin,
A fost totalitate,
Trecut, prezent, cele ce vin
Dându-i complet dreptate.

Prin toate cele ce le-a scris
Purifică o lume,
În adevăr le-a pus precis
Să poarte clar un nume.

Pot detractorii a scădea
Din lutul lui cerescul,
Dar poartă, ca terestră stea,
Un nume: **EMINESCU!**

Mihaela-Mariana CAZIMIROVICI
Repere ale creației literare
Editura AMANDA EDIT

BOGDANIA Nr. 65-66 / 2019
Revista de creație și cultură

**Ioan
GANEA-CHRISTU**

MICA GOSPODĂRIE
- fragment -

O poveste pe care am „diseminat-o” multor prieteni în prezentare orală (fără poster) îmi provoacă emoții aproape lacrimogene de fiecare dată, cu toate că acțiunile s-au petrecut după anii '80, în Țara Moșilor.

La acea vreme, sau în acele vremuri, erau la modă excursiile prin țară (numai prin țară!) în circuit, cu trenul. Ca să ne amăgim că am vizitat și alte țări, am introdus în acest circuit regiuni ca Țara Bârsei, Țara Oașului, Țara Moșilor ș.a. Așa am ajuns în orașul Câmpeni, într-o după-amiază târzie de vară a vacanței din timpul studentiei.

Ce să facem? La singurul hotel din localitate, normal că nu funcționa apa (de cea caldă nici vorbă!); alt tren urma peste 5 ore... și făcuserăm deja întreruperi de 24 de ore, cum era „mersul” la această categorie de bilete. Am hotărât să mergem pe deal, munte, ce-o fi, să înnoptăm la particular. N-am găsit nici un amator găzduit până spre vârf... Toți localnicii ne priveau cu bunăvoință, dar se scuza că nu sunt pregătiți, n-au mai închiriat niciodată, mai ales la patru persoane, nu au unde să ne primească. *Încercați mai din sus...*

Să ne întoarcem, nici nu se mai pune problema, eram deja obosiți de atâta urcuș și de căratul bagajelor. Se mai zăreau, chiar dacă soarele se acusese de mult după dealurile cu miros de fân proaspăt cosit, două căsuțe, ultimele încercări și speranțe. Aici am apelat la textul pregătit și real, cum că nu mai aveam altă variantă. Oamenii, cumsecade dar, nu aveau nevoie să se complice, nu au mai avut nici ei astfel de cerințe, nici cu banii nu prea aveau ce face căci n-aveau ce cumpăra, locuințele erau modeste și nepregătite pentru atâția oaspeți, ...

- Domnule, sunteți ultima șansă, primiți-ne numai până mâine dimineață, undeva în șura cu fân, nu suntem pretențioși ...

Norocul nostru a fost că au apărut doi copii, fată și băiat, de 10 – 12 ani, care au intervenit și au insistat către tatăl lor să ne primească, justificând că au casetofon... și aparat de fotografiat și ... ce or mai fi văzut ei pe lângă bagajele noastre.

De milă, din convingere sau spre a-i mulțumi pe copii, omul s-a consultat cu soția și ne-au repartizat camera care se vedea clar că n-a primit oaspeți în ultimii ani, dar era de o curățenie de parcă o făcuseră în acea dimineață. Am scos din bagaje niște produse pentru copii (ciocolată, portocale, suc) în semn de mulțumire pentru ajutorul primit și le-am făcut câteva fotografii. Copiii, încântați și de muzica disco de la casetofonul care funcționa pe baterii, după ce le-au povestit părinților, au venit cu ceva ouă, slană, brânză, palincă și pită din *mica gospodărie* pentru dimineața care urma. Au fost minunate ca și vremea cu răsăritul, natura înconjurătoare cu farmecul vederii de sus, cu liniștea întreruptă doar de cîrripitul păsărilor, cântatul cocoșilor, lătratul vreunui câine sau clopotul unei vaci...

Le-am mulțumit încă o dată primitorilor gazde care s-au scuzat pentru condițiile modeste de care au dispus pe moment și chiar au insistat să mai stăm o noapte, după ce venim din peregrinarea planificată. Am acceptat, am luat și copiii cu noi, foarte utili ghizi, chiar și la acea vârstă.

Având ustensilele de desen/pictură la mine, le-am făcut copiilor câte un portret în cărbune pe care le-am dăruit și pe care cred/sper că le mai păstrează și azi.

În *mica gospodărie* aveau câte puțin cam din toate cele trebuincioase traiului. Dar ca să putem lua pâine din oraș era obligatoriu să fii înscris din timp pe lista rudelor, ceea ce nu era cazul nostru. Ne-au dat rația lor de pe cartelă! Ca să poți cumpăra o pereche de ciorapi trebuia să dai niște ouă! Am cumpărat ouă proaspete de la localnici și le-am dat gratis la magazin (nu știm care era destinația lor, iar ciorapii aveau preț fix!).

Fiind duminică, am coborât în oraș la târgul de vite, spectacol impresionant și inedit pentru noi care nu mai văzuserăm într-un loc atâtea animale și atâtea forfote cu zgomot și praf. Apoi am fost la biserică unde (chiar și atunci!) oamenii veneau îmbrăcați de sărbătoare, decent, iar după slujbă bărbații se întâlneau cu prietenii sau vecinii la un pahar de vorbă dar și cu vinars...

Acea duminică s-a dovedit o zi mohorâtă cu risc de ploaie care ne-a tăiat elanul de drumeție prin localitățile învecinate. Eu mi-am despachetat „sculele” de pictură și am prins pe pânză atmosfera liniștită a dealurilor în care tronau din loc în loc clăile sau căpițele de fân cosit, uscat, întors, strâns, transportat și apoi așezat cu dibăcie pentru a rezista peste iarnă.

Am rămas prieteni, ne-am scris când găseam timp, am revenit și cu părinții în alte concedii când încă mai funcționa mocănița șerpuiind agale pe lângă cursul Arieșului și ne-am făcut mici cadouri prin poștă. Cea mai emoționantă amintire care încă ne marchează chiar după câteva decenii, s-a petrecut cu ocazia despachetării primului colet primit de la familia lui Costică. Pe o foaie ruptă din caietul copiilor era scris, cu un creion dirijat de mâna muncită din greu, textul de-a dreptul impresionant, știind situația materială a expeditorilor:

Din mica noastră gospodărie vă trimitem câte ceva care sperăm să vă facă plăcere și trebuință. Noi suntem bine și vă mai așteptăm cu drag pe la noi. Familia Moț

Iar produsele împachetate și așezate cu grijă (credem că a participat întreaga familie la acest ritual) degajau căldură și respect, bunăvoință și recunoștință, omenie și prietenie necondiționată; erau o bucată de unt adevărat, mirosind a flori de câmp și învelit într-o frunză de brusture, o bucată de slănină fragedă și puțin afumată, un cârnăț și ... 6 cartofi!

Coletul nu a fost trimis din obligație, ca urmare a expedierii de către noi a unor produse pe care nu aveau de unde să le procure din zonă: portocale, ciocolată chinezească, bomboane, papetărie, ness ș.a., întrucât ambele au ajuns la destinație în aceeași zi premergătoare Crăciunului.

Peste un an, surpriza a fost și mai mare: coletul trebuia ridicat de la mesageria Gării Basarab. Era un brad foarte mare și frumos, sădit în fața casei în anul în care ne-am cunoscut, inscripționat cum că *nu a fost furat*. A trebuit să-i tai din piciorul gros pentru a-l putea transporta, chiar cu breakul, apoi să-l plasez în apartamentul de bloc...

De curând, a murit Costică MOȚ! Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească!

Ovidiu ȚUȚUIANU

*În memoria matematicianului
Dan Barbilian alias poetul Ion Barbu*

Matematică și poezie

Copil cu ochii verzi și chip frumos,
Barbilian cu păr de abanos,
De joacă-având un mai puțin habar,
Caiet, creion și gumă-n buzunar,

Cu ele timpul său era-mplinit,
La rezolvat probleme folosit.
Fiind de matematici atașat,
Nu observa nici timpul derulat,

Dar la final el revenea voios,
Găsind o rezolvare cu folos.
Și astfel prin efortul tot mai greu,
Trecură-n goană anii de liceu.

Iar pasiunea sa a rezistat,
La facultatea „Mate...” a intrat,
Licența a trecut-o cu succes,
Dar și la poezie-avu acces.

„Literaturul” i-a servit debut,
Iar „Sburătorul” l-a recunoscut,
Pe **Barbu** din „poetii parnasiani”.
(Considerat „ermetic” peste ani!)

Germania i-a fost un câmp complet,
Matematicianului poet:
La Göttingen, un mediu potrivit,
Și tot aici soție și-a găsit.

Întors în țară, doctorat și-a luat,
Și funcții de profesor a prestat.
A fost recunoscut și peste-ocean
Cu „spațiile tip Barbilian”.

Cu mare modestie el a spus,
Atunci când „se-ndrepta către apus”:
**„Deși pe ambele mult le-am iubit,
În matematici doar, am izbutit!”**

**Gabriela
STANCIU
PĂȘĂRIN**

Invitație la dans

Da, Domnișoara dansează
de atunci,
încă mai dansează,
după ritmul fiecărei zile.
Iat-o, tocmai sfârșind un reverance.
Face o piruetă lungă
peste gravitatea unor zile negre,
un salt grațios
peste câțiva ani zbuciumați,
improvizează
pe o perioadă incertă
un pas la dreapta,
altul la stânga,
apoi, intuind un moment mirific,
se ridică într-un zbor înalt
după care,
eschivând o cădere nefericită,
încheie cu un gest straniu, final!

Min DRĂGHICI

Vin la școală
Cu ghiozdane
Toamnele.
Toate profesoarele
Scot dintre foi
Misterele.
Dintre toate fructele
Cele dulci
Sunt notele
De la toate tezele.

În „Cronica Timpului” Nr. 58/noiembrie 2019, pag.16 Gabriel I. NĂSTASE menționează inițiativa colegului nostru, Min DRĂGHICI, membru AGIR și al Cercului „Literar ing” de a înființa Trofeul „Pana de merit artistic”. Acesta ar urma să fie decernat anual, cu prilejul *Zilelor orașului Drăgănești-Olt*, celui mai apreciat poet, prozator, jurnalist, om de artă și cultură din zonă. I.G.-C.

**Nicu
DOFTOREANU**

TANGOUL CURIOSITĂȚII

Presupunând că am să văd **CE**,
Dar mai ales **CĂT** anume mi s-a ascuns,
Am încercat **NEMURIREA** cu degetul.
Însă,

Când m-a simțit mângâind-o pe suflet,
S-a-nfiort brusc...
Gonind imaginile fixate de sărutul lui **Morfeu**,
În uitare.

Atunci,
Socotind că am răbdat deja prea mult,
Am dat infinitul la spate
Și-am încercat să lipesc eu frânturile răsufării
de soartă,
Dar drumeții destinului,
Născând umbre condensate-n clipă,
Erau deja la poartă cerșind obosiți :
- *Dă-ne de băut !*
- *Dă-ne de murit în spațiul unei noi dimensiuni*
LUMINĂ!!

Văzând că nu-mi reușesc încercările,
Am pus în cele din urmă preț pe capul viselor:
- **20 de secole pentru un singur dram de vis întreg!**

(Nici măcar a zecea parte din rezerva de timp a galaxiei)

- **Aștept! Cum, Nimeni? NIMENI?!**
Pînă la urmă noaptea,
Cochetând cu infinitul din spatele meu,
Mi-a oferit o stea.

Liniște!
Poate acum,
Când ...doar lumina mai simte înțelepciunea inimii
Ce s-a ascuțit de când EA a țâșnit spre plus infinit,
Iar aparențele, rotunde pălpâiri ale zorilor,
Pot ușor să-mi taie firul abia găsit,
Ghicit în spuma zorilor.
Dar... nimic, **NIMIC!**
Atunci... Prinzând câteva,
Din cele care nu s-au dăruit încă depărtărilor,
Le-am strîns cu ușa întrebărilor
Până au început să curgă în forma umbrelor trecute.
Le-am pus unele peste altele
Pân-am atins cerul,
Care însă s-a-ncrețit a râde:

SE FĂCUSE ZIUĂ!

Colectiv de redacție:

Redactor șef: Nicolae VASILE
Corector: Cornelia Violeta POPESCU
Tehnoredactare: Ioan GANEA-CHRISTU

Potrivit legii, întreaga răspundere pentru conținutul materialelor publicate în Suplimentul literar revine autorilor acestora.

Toate numerele Suplimentului literar sunt postate pe site-ul: www.agir.ro

**Corneliu
CRISTESCU**

RUGĂMINTE

Dă-ne, Doamne, sănătate,
S-avem grijă de nepoate,
Dă-ne-o sănătate bună,
Să-mbătrânim împreună.

Împreună să trăim,
Amândoi să îmbătrânim.
Fără dureri și nevoi,
Pân-se pot lipsi de noi.
Noi atunci puntem pleca,
Să venim la Dumneata!

Doamne, când va fi, voi cere
Să nu le lași vreo durere
Băieților, de se poate,
Nici la nurorii și nepoate.
Să rămână doar cu DOR,
Să-și vadă de viața lor.

Pentru atât cât mai trăim,
Ție, Doamne, îți mulțumim!

Viorel MARTIN

Investiții

Pe autostrăzi penale,
Taie doar la zile mari
Panglici inaugurale...
Fel de fel de „panglicari”!

In memoriam:

Cornel BALABAN
1937 - 2019

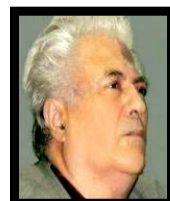
Membru al Cercului „Literar ing”
a publicat volumele de poezii:

- **Drumul cuvintelor** - Editura Sagitarium, 1997
- **Cine ești tu?** - Editura Semne, 2000
- **Castele pe nisip** - Editura Semne., 2013
- **Lacrima de lut** - Editura Semne, 2013
- **Răstigniți de anotimpuri** - Editura Artemis, 2015
- **Vremuri** - Editura Artemis, 2015
- **La poarta reveriei** - Editura Artemis, 2016

*De va fi să mor curând
Numai frunza e de vină
Că o simt alunecând
În fiorduri de rugină.*

*Și de-o fi să mor acum
Să coboare-n cetini bruma
Pe-al risipirii drum
Fără urmă, să-mi pierd urma.*

Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească!

George ZARAFU
1933 - 2019

membru de onoare al Uniunii Epigramiștilor
din România și al
Cenaclului ING EPIGRAMA al AGIR

Testament, la 82 de ani

Bine că i-am apucat,
Sunt un soare la apus...
Folosiiți ce v-am lăsat
Că la 90... m-am dus!

Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească!
I.G.-C.

